आसीत्साऽद्य सुदेष्णाया भीताऽहं वशवर्त्तिनी। यस्याः पुरःसरा आसन् पृष्ठतश्चानुगामिनः। ६२०
साऽहमद्य सुदेष्णायाः पुरः पश्चाच्च गामिनी। इदन्तु दुःखं कौन्तेय ममासह्यं निबोध तत्।
या न जातु स्वयं पिंषे गात्रोद्वर्त्तनमात्मनः। अन्यत्र कुन्त्या भद्रन्ते सा पिनष्म्यद्य चन्दनं।
पश्य कौन्तेय पाणी मे नैवाभूतां हि यौ पुरा। इत्यस्य दर्शयामास किणवन्तौ करावुभौ।
बिभेमि कुन्त्या या नाहं युष्माकं वा कदाचन। साऽद्याग्रतो विराटस्य भीता तिष्ठामि किङ्करी।
किं नु वक्ष्यति सम्राण्मां वर्णकः सुकृतो न वा। नान्यपिष्टं हि मत्स्यस्य चन्दनं किल रोचते। ६२५
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ सा कीर्त्तयन्ती दुःखानि भीमसेनस्य भामिनी। रुरोद शनकैः कृष्णा भीमसेनमुदीक्षती।
सा वाष्पकलया वाचा निःश्वसन्ती पुनःपुनः। हृदयं भीमसेनस्य घटयन्तीदमब्रवीत्।
॥ द्रौपद्युवाच ॥ नाल्पं कृतं मया भीम देवानां किल्बिषं पुरा। अभाग्या यत्र जीवामि कर्त्तव्ये सति पाण्डव।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततस्तस्याः करौ सूक्ष्मौ किणवन्तौ वृकोदरः। मुखमानीय वै पत्न्या रुरोद परवीरहा।
तौ गृहीत्वा च कौन्तेयो वाष्पमुत्सृज्य वीर्य्यवान्। ततः परमदुःखार्त्त इदं वचनमब्रवीत्। ६४०
इति श्रीमहाभारते विराटपर्व्वणि कीचकबधपर्व्वणि द्रौपदीभीमसंवादे विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥
॥ भीमसेन उवाच ॥ धिगस्तु मे बाहुबलं गाण्डीवं फाल्गुनस्य च। यत्ते रक्तौ पुरा भूत्वा पाणी कृतकिणाविमौ।
सभायान्तु विराटस्य करोमि कदनं महत्। तत्र मे कारणं भाति कौन्तेयो यत् प्रतीक्षते।
अथ वा कीचकस्याहं पोथयामि पदा शिरः। ऐश्वर्य्यमदमत्तस्य क्रीडन्निव महाद्विपः।
अपश्यन्त्वां यदा कृष्णे कीचकेन पदाहतां। तदैवाहं चिकीर्षामि मत्स्यानां कदनं महत्।
तत्र मां धर्म्मराजस्तु कटाक्षेण न्यवारयत्। तदहन्तस्य विज्ञाय स्थित एवास्मि भामिनि। ६४५
यच्च राष्ट्रात् प्रच्यवनं कुरूणामवधश्च यः। सुयोधनस्य कर्णस्य शकुनेः सौबलस्य च।
दुःशासनस्य पापस्य यन्मया न हृतं शिरः। तन्मे दहति गात्राणि हृदि शल्यमिवार्प्पितं।
मा धर्म्मं जहि सुश्रोणि क्रोधं जहि महामते। इदन्तु समुपालम्भं त्वत्तो राजा युधिष्ठिरः।
शृणुयादाऽपि कल्याणि कृत्स्नं जह्यात् स जीवितं। धनञ्जयो वा सुश्रोणि यमौ वा तनुमध्यमे।
लोकान्तरगतेष्वेषु नाहं शक्ष्यामि जीवितुं। पुरा सुकन्या भार्य्या च भार्गवं च्यवनं वने। ६५०
बल्मीकभूतं शाम्यन्तमन्वपद्यत भामिनी। नारायणी चेन्द्रसेना रूपेण यदि ते श्रुता।
पतिमन्वचरद्वृद्धं पुरा वर्षसहस्रिणं। दुहिता जनकस्यापि वैदेही यदि ते श्रुता।
पतिमन्वचरत्सीता महारण्यनिवासिनं। रक्षसा निग्रहं प्राप्य रामस्य महिषी प्रिया।
क्लिश्यमानाऽपि सुश्रोणी राममेवान्वपद्यत। लोपामुद्रा तथा भीरु वयोरूपसमन्विता।
अगस्त्यमन्वयाद्धित्वा कामान् सर्व्वानमानुषान्। द्युमत्सेनसुतं वीरं सत्यवन्तमनिन्दिता। ६५५
सावित्र्यनुचचारैका यमलोकं मनस्विनी। यथैताः कीर्त्तिता नार्य्यो रूपवत्यः पतिव्रताः।
तथा त्वमपि कल्याणि सर्व्वैः समुदिता गुणैः। मा दीर्घं चम कालन्त्वं मासमर्द्धञ्च सम्मितं।
पूर्णे त्रयोदशे वर्षे राज्ञां राज्ञी भविष्यसि।